

foc i lloc

El Pas al·letargat

El contraban de tabac ha deteriorat les relacions amb França

DELFI **ROCA**

Els aiguats del 1982 van provocar una esllavissada al Baridà i van tallar la carretera N-260, la que connecta la Seu d'Urgell a Puigcerdà. Tot i que els moviments del pendent i els treballs per estabilitzar-lo van durar molts anys, el tall va durar poc. El risc de transitar per aquell tram de carretera es va considerar assumible, de forma intermitent i amb vigilància permanent.

Avui ens trobem amb l'accés a França tallat, i amb un Pas de la Casa en estat letàrgic, per no dir catatònic.

Deixant per als il·lustrats enginyers el lliscament pendent avall del talús de l'RN-22, causat per la gravetat, cal preguntar-se quines han pogut ser les circumstàncies administratives que han concorregut per aïllar el Pas de la Casa, i Andorra, de la veïna França.

Gràcies al contraban de tabac s'han deteriorat en grau superlatiu les relacions amb els gals. Preguntem-nos: hem contribuït decididament a eradicar aquesta activitat? Tant des de la voluntat política com amb mesures contundents, potser no. Fem memòria: quan va ser Espanya la que patia els impactes d'aquesta activitat delictiva, el ministre eivissenc Abel Matutes va desplegar els guàrdies civils del GAR per tota la frontera, fins

a aturar aquell frenesí paquetaire.

Per tant, ara el govern francès té l'excusa perfecta per fer-ho, tot estalviant-se les hores extres dels seus duaners. Malgrat que no ho verbalitzin, més d'un responsable polític deu pensar «Ara és la nostra». Malauradament, entre la cobdícia d'uns pocs i la desídia del govern sortint, han acabat despertant la fera.

Perquè, tot i l'acord d'intencions signat el març del 2018 entre França i Andorra per a la cooperació transfronterera bilateral en la lluita contra el contraban de tabac, tot i crear patrulles conjuntes de funcionaris duaners francesos i andorrans per dur a terme la vigilància i els controls, sembla que d'aquesta banda no s'hagi fet prou per recuperar la mútua confiança que havia existit entre ambdós països. En conseqüència, la seguretat econòmica andorrana rep una forta sotragada. Aquesta deterioració de les relacions francoandorranes és el resultat de la pròpia supèrbia. A diferència de l'orgull, que pot tenir connotacions positives a l'hora de defensar la sobirania, la supèrbia sempre és un defecte. Un poble superb es creu millor que els altres, menyspreant els que l'envolten. I ho acaba pagant.